

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Nu putești slugi lui Dumnezeu și mamonei!“

(Mat. 6. 4.)

Omul, câtă vreme trăiește pe pământ tot aleargă după bine. Înaintea ochilor lui s'a format icoana binelui pe care vrea să-l ajungă. Acest gând, este idealul lui, este domnul căruia îi servește.

Domnul, care ne stăpânește, însă de multe ori nu este duhul dreptății, nici al bunătății, nici al curățeniei, ci al vrajbei, al urei, al mândriei, adică mamona. De multe ori acest domn nu îmbracă tocmai haina păcatului, ci al unui folos pământesc, al unui câștig „iertat“. Atunci zicem că trebuie să ne îngrijim de ce vom mânca și ce vom bea; de ce vom îmbrăca și cu ce ne vom îmbrăca familia! Dumnezeu însă ne învață, că nu gândul la îmbrăcăminte i-a făcut atât de străluciți pe crinii câmpului și atât de încântătoare păsările cerului, ci gândul că trebuie în această lume să-și îndeplinească o chemare care le este pusă din vecii vecilor, o chemare pe care numai ele și nimeni altul nu poate să o îndeplinească! Domnul, dacă au căutat ele mai întâiu cele vecinice, aceste hrana și frumusețea le va adăuga-o lor.

Noi oamenii, asemenea crinilor câmpului și păsărilor cerului și asemenea tuturor viețuitoarelor, avem o chemare, care este numai a noastră; aceea să-l cunoaștem pe Dumnezeu și pe El să-L cinstim. Pentru aceasta suntem zidiți. Pentru aceasta suntem întocmiți. Pentru aceasta suntem potriviți. Când această chemare ni-o împlinim, Dumnezeu ne va adăuga frumusețea; El ne va adăuga hrana, căci cele trecătoare urmează celor vecinice. Și de ce sunt cele vecinice mai frumoase, de aceea sunt cele tre-

cătoare mai vrednice de ele. Și dacă priviți în lume ca să vedeți frumusețe adevărată, o veți vedea acolo, unde este curățenie și sfințenie mare. Dacă vreți bine trupesc, îl veți găsi acolo unde ați găsit mai înainte bine sufletesc, căci acolo nu va stăpâni răul peste bine; nici va fi chinuit trupul de chinurile sufletului; a lor va fi fericirea care vine din sufletul împăcat.

Impărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui trebuie să ne fie ținta călăuzitoare în viață domnul și stăpânul, care ne conduce nu lumea și trupul și păcatul, căci al nostru loc este alături de Dumnezeu, căruia trebuie să-i servim și nu alături de mamona, care ne va face fiii pierzării.

Să căutăm mai întâiu această împărăție și celelalte, ale trupului, ni se vor adăuga nouă într'o măsură care nu pot nici să o viseze ceice se dau slujbei trupului.

Toată puterea dela Dumnezeu — vine...

Omenirea — și mai ales aceea din străvechia noastră parte de lume: Europa, a fost încercată în zilele trecutului apropiat de grele și îngrijorătoare schimbări și tulburări. La Apus, poporul neastâmpărat, răscolțit și ațâțat al Spaniolilor, la îndemn dughmănos și străin, — după mari și îndelungate prefaceri, încercări și mișcări și-a alungat din domnie pe cel din urmă Cap încoronat al Țării, pe regele coboritor din vechea lor familie domnitoare. . . În apropierea lor, poporul înfloritor, mândru și ca mai eri atât de avântat spre înălțimile puterii și ale încrederii în sine: al Germanilor, se frământă și se sbăte în cele mai istovitoare lipsuri și încercări. La mieznoapte se mișcă po-

porul. — de altfel potolit și rece al Suedezilor. Și ceea ce atât de mult nu a făcut și atât de rare ori a încercat: se tulbură se răsccoală. Asemenea știri neliniștitoare ne vin zilnic și dela poporul aprins și înflăcărat de multe visuri și dorințe închipuite și neîmplinite al Italianilor. Tulburările se țin lanț și în Iugoslavia, Franța, Bulgaria, Ungaria, Albania. Și atunci să mai facem amintire de viesparul bolșevic dinspre răsăritul Țării noastre. . . Ori doar, să ne întrebăm asupra țării, în care am putea să mărturisim cu drept cuvânt, că stăpână este: pacea și mulțumirea? Ori să mai zăbovim asupra stărilor dela noi? Un murmur surd se desprinde în tot mai dese răstimpuri din petecile viei, în cari este fărâmițat pământul bătrânei noastre părți de lume, — care crește cu ziua, care trece și vine, de le face să clocotiască și să se clatine din temelii puterii lor săpate de patima oarbă a urei, dușmăniei, nemulțumirei și a necredinței, cum nu s'a mai pomenit vreodată. Trupul omenirii de azi, înșesat de atâtea răni, se apropie tot mai scârbos și mai fără zăgaz și măsură de bunurile și plăcerile deșarte și trecătoare pământești. . . depărtându-se în acelaș timp tot mai mult și mai fără oprire de către izvorul vieții de veci: de către unul singur și adevăratul Dumnezeu, de către cercetătorul sufletelor și Domnul și Stăpânul singur a toate. El, cel după adevăr și singur îndreptățit și totuș în atât de neînchipuită măsură nesocotit și neîndreptățit: „a privit dintru înălțimea cea sfântă a lui, Domnul din cer pe pământ s'a uitat.“ . . și aici . . . cu toate că se așteptase, că: „se vor teme neamurile de numele Domnului și toți împărații pământului de mărirea sa,“ că: . . . „se vor aduna noroadele dimpreună și împărații, ca să slujiască Domnului“. . . află, că o neagră mână încearcă și isbutește să-i prindă tot mai mult în mrejiile sale văzute și nevăzute . . . și aprins de dreaptă și înfricoșată mânie . . . se răsbună asupra lor . . . Căci scris este: „Multe sunt bătăile păcătosului, iară pe celce nădăjdueste spre Domnul, îndurarea îl va încunjura“ și . . . „Domnul cu mânia sa i-a muștrat și cu iușimea sa i-a certat“. . . Ori nu toate acestea se petrec în Țara tuturor fărădelegilor și ticăloșiilor din Rusia bolșevică? Ori nu aceeași mână a întunecului dărâmă azi minunatele biserici, mănăstiri, icoane și alungă pe pacinicii și cucernicii

slujitori și slujitoare ale Domnului, din țara atât de iubită și închinată Domnului, din: Spania? Ori iarăș, oare nu aceeași trufie a răutății s'a ridicat, — să se amestece unde nu i-s'a dat, să tulbure, unde ar trebui să ajute și să liniștească, să batjocoriască, să prăpădiască și să prigoniască ceea ce ar fi avut datorința să laude, să încurajeze și să însuflețiască, în: Italia, leagănul mărețelor amintiri din trecutul creștinesc? Ori doar' nu aceeași pornire păcătoasă se desprinde din toate părțile bântuite astăzi de greutatea vremii, asprite de cumplita sărăcie și lipsă, înfrigurare, — care s'a abătut de a început să pună stăpânire tot mai amenințător peste omenirea săcătuită de răutatea patimilor? Omenirea rătăcită a încercat să-și pună o altă temelie decât aceea, care a fost pusă: Dl nostru Isus Hristos — și după ce bine știuse, că nimic (nu este) fără de Dumnezeu și totuș a încercat să le facă toate fără de El. — Iată, că acum din nou are durerosul prilej, să afle, odată mai mult, vecinicul adevăr, că: oricare putere vine dela Dumnezeu. . . Căci cunoscut este, că numai: „Fiii servilor Țăi (Doamne) vor locui și sămânța lor în veac se va întări“. . . Și atunci „înțelegeți neamuri ale pământului și vă plecați“ (Domnului). . . Căci Domnul celor mândrii le stă împotrivă, iar celor umiliți le dă dar. . . Și pe cei potrivnici îi va urmări cu dreapta Lui judecată dumnezeiască, acum, cași întotdeauna și în veacurile viitoare. . . Și astfel se dovedește lămurit și în afară de orice îndoială, că toate încercările și năcazurile cari pasc omenirea sbuciumată din zilele noastre, nu sunt altceva, decât totatătea pedepse și muștrări venite de sus . . . dela Părintele luminilor . . . dela Dumnezeuul poezilor, pentru necredința și fărădelegile ei. . . Ca să o abată din calea răutății. Și oare va mai întârzia încă multă vreme îndreptarea?

Stăpânii omului.

Adevăratul și singurul stăpân al omului este Dumnezeu, care la început pe strămoșul nostru l-a făcut bun, sfânt, drept, fericit și nemuritor. Diavolul, satana este amăgitorul și cauza nefericirii omului, el e viclean, mincinos și izvorul tuturor durerilor, suferințelor noastre, el autorul păcatului stră-

moșesc, este dușmanul lui Dumnezeu și al nostru, care caută a ne duce la blăstăm și osândă vecinică.

Domnul Dumnezeu ne învață, să-L cunoaștem, să-L iubim, să-i slujim Lui în curățenie sufletească și trupească; în dreptate, adevăr și în lumina faptelor bune; satana voiește să-i slujim în întunerecul păcatelor. Dumnezeu iubește, ca sluga să fie smerită, pentru că „celce se smerește, pe acela îl va înălța”; omul sumet, îngâmfat, nu poate petrece în împărăția Lui; satana are bucurie în cei sfătoși, măreși și îngâmfați. Dumnezeu este iubitor de pace, de bunăvoință, de înțelegere, de iubire între credincioși, diavolul este tata sfezilor, certelor, răzbunărilor, războaielor, pacea și liniștea o urește, pentru aceea spune Isus Hristos: „Nu veți putea sluji lui Dumnezeu și lui Mamona; nimenea nu poate să slujiască la doi domni.”

Dumnezeu învață, că din dreapta agoniseală să împărțim și neputincioșilor și săracilor, ca să ne adunăm vistierie în cer; iar satana ne îndeamnă să apucăm și să luăm cum putem, pe nedreptul, cu asupreală, cu năpăstuirea, cu sila, cu tâlhăria, numai să strângem și dela necăjit și sărac și dela cine numai vom putea lua.

Dumnezeu voiește și dorește, ca toată încrederea și nădejdea să ni-o punem în El, în necazuri, suferințe la Dănsul să alergăm; iar satana ne învață să nădăjduim în bani, în onoruri, în mărire deșartă și în bogății trecătoare.

Dumnezeu iubește lumina și pe oamenii, cari lucrează la lumina zilei; satana iubește întunerecul și pe slujitorii lui, cari lucrează noaptea, în ascuns, cum sunt: tâlharii, hoții, bandiții și ucigașii,

Dumnezeu are bucurie, când mintea omului este limpede, curată și luminată; diavolul se veselește când vede mulțimea orgiilor, bețiilor și destrăbălărilor omenești, când mintea servitorilor lui este tulbure, smintită și întunecată.

Isus Navi, marele conducător al poporului lui Izrael, simțindu-și sfârșitul vieții sale, pentru cea din urmă dată, a adunat căpeteniile, fruntașii și tot poporul izraelitean în jurul cortului de mărturie de pe muntele Sicheș, cu care ocaziune a dorit a îndemna poporul său, ca să fie statornic în credința și legea lui Dumnezeu — Sabaot — primită pe muntele Sinai. Adunându-se tot poporul,

le-a vorbit și amintit de binefacerile, de cari i-a învrednicit Dumnezeu, începând dela părintele patriarh Avram, trecând prin Chaldea, în Egipt, în pustie, până în pământul făgăduinții și în urmă termină cu cuvintele: „Temeți-vă de Domnul Dumnezeu, cel adevărat, slujiți Lui cu dreptate și cu înțelegere. . . . Iar de nu vă place vouă să serviți Domnului așa, atunci alegeți voi alții, cui voiți a servi?” Conducătorii, bătrânii și tot norodul, la întrebarea înduioșătoare a Comandantului lor, cu un glas și cu o inimă au răspuns: Să nu ne fie nouă, ca să ne lepădăm de Domnul nostru Dumnezeu și să servim la dumnezei străini, că Dumnezeuul nostru este Dumnezeu adevărat! (Iozeu, 14. 17).

Stăpânul nostru adevărat, Domnul Dumnezeu, prin glasul Fiului Său Unul-născut, prin Isus Hristos, cași Isus Navi, tuturor, cari locuim în această vale a plângerii, ne strigă: „Alegeți voi astăzi, cui să slujiți! Lui Dumnezeu, lui Isus Hristos, Mântuitorului nostru voiți să serviți sau dușmanului lui Dumnezeu și al vostru: satanei?”

Trebuie să alegem, pentru că însuși Isus Hristos zice: „La doi domni nu puteți sluji; Celce nu este cu mine, împotriva mea este.”

Conducătorii neamului nostru, strămoșii și părinții noștri, în trecut cu toată evlavie și smerenia sufletului au servit lui Dumnezeu, legea lui sfântă au păstrat-o și au apărut-o cu sfintenție, au ridicat locașuri mărețe de închinare Domnului Dumnezeu și **M a m e i p r e a c u r a t e a** lui I s u s Hristos, ne-au cucerit pământul făgăduinței: România mare, iară noi slăbănoșii și piticii epigoni, azi ne fălim cu fapte rele, cu necredință; dărâmam și furăm, ce strămoșii și părinții, cu sfintenție ne-au lăsat; așa se vede: suntem fiii întunerecului, a satanei și și nu fiii luminei, adevărului și dreptății; pentru aceea domnește între noi scârbă, certe, sărăcie, zavistie, minciună și tâlhărie, pentru că faptele noastre sunt rele, legea, credința și datinile creștinești le-am părăsit.

Să strigăm și noi, până nu e târziu: „Să nu ne fie nouă, ca să ne lepădăm de Domnul nostru Isus Hristos și de legea Lui sfântă, dată nouă ca moștenire pentru mântuirea și fericirea sufletelor noastre și apărarea și iubirea țării noastre scumpe.

Daric.

Sfânta Margareta Alacoque.

S'a născut în anul 1647, Ca fiica unui funcționar mic francez, a întâlnit în familia ei nespūsă iubire și grijă. Ca fetiță mică a fost dată la școala călugărițelor din ordul Clariselor, unde a dovedit mult zel și evlavie în cele sufletești. A căzut bolnavă și mamăsa, ca să o poată în persoană îngriji, a adus-o acasă și cu multă trudă, jertfire de sine și cheltuieli a vindecat-o.

Margareta a promis, că în semn de recunoștință față de bunul Dumnezeu, care i-a dăruit sănătatea pierdută va intra într'o mănăstire. Însă răsfățarea prea mare din partea familiei, a împiedecat realizarea acestui proiect. Căci Margareta în urmă a devenit frivolă, deja nu s'a mai rugat, numai petrecerile lumești le-a căutat, încă și la un bal mascat a mers cu fratele său. Dar aceasta a fost ultima faptă nesocotită în viața ei, căci tatăl ei a murit și Margareta cu familia a ajuns să trăiască din mila unor rude sărace la suflet. Însă Margareta în aceasta încercare a văzut mâna lui Dumnezeu, care vrea să o facă atentă la greșeliile sale, s'a pocăit și a făcut pașii necesari spre a intra într'un ord de călugărițe.

Și acum s'a început pentru Margareta seria a doua a suferințelor. Mama ei, care dela o căsătorie bogată a fetei sale, — căci avea pretendenți avuți, — a nădăjduit reînflorirea situației lor materiale, s'a supărat și s'a infuriat pentru intențiile ei și frații au numit-o fiică și soră rea și au coplesit-o cu reproșurile lor. Dar Margareta a rămas tare și într'adevăr a intrat la mănăstire.

Viața ei de călugăriță e exemplul iubirii fierbinți față de Isus. Și Isus iubirea aceasta mare a răsplătit-o însuși, căci pe Margareta Alacoque a ales-o, ca să facă cunoscut lumii întregi, cât de mult îi fericește pe aceia, cari adoară și iubesc. Prea Sfânta lui Inimă. Isus i-a apărut de mai multe ori și i-a spus, că dorește ca toată lumea să-i cunoască Prea Sfânta Inimă, ca Biserica să se așeze sub scutul ei și ca să aibă Prea Sfânta Inimă o sârbătoare.

Margareta a comunicat tovarășelor sale cele auzite dela Mântuitor, dar nimeni nu i-a dat crezământ. Au ținut-o de fantasă și de inchipuită. Din pricina aceasta a suferit mult.

Însă la sfârșit, Isus i-a trimis în ajutor un sfânt preot și călugăr, și cu ajutorul acestuia a reușit să-o convingă pe stărița și pe celelalte călugărițe, mai ales când au văzut, cum supoartă durerile grozave ale bolii sale mortale, fiind fericită prin apariția dulcelui Isus. A murit în 1690.

Cultul Prea Sfintei Inimi nu s'a propagat așa de ușor cum s'ar fi convenit, căci oamenii cu greu s'au obișnuit să-l separe dela întreaga ființă a lui Isus. Cultul acesta dela 1675 s'a propagat mai intenziv și mai ales dela 1870, când Papa Piu al IX-lea a oferit Biserica întreagă Prea Sfintei Inimi a rânduit Vinerea Inimii lui Isus și pe Margareta Alacoque a beatificat-o. În 1925 Papa Piu al XI-lea a canonizat-o pe Margareta și de aici încocoare în Apus, cultul Prea Sfintei Inimi a luat mare avânt. La noi, la Români catolici, acest cult nu este răspândit. Dar dacă am ști, cât de multe daruri se leagă de acest cult, necondiționat l-am introduce în fiecare familie.

Căci Isus prin Margareta Alacoque ne-a promis, că va binecuvânta casele unde se stimează icoana Inimii lui, că în aceste va fi pace și fericire. Oamenii cari vor fi devotați Prea Sfintei Inimi și cari vor propaga devoțiunea aceasta, vor avea succese în întreprinderile lor. Cine în Vinerea întâie alor consecutive de nouă luni se mărturisește și se cuminecă, va avea moarte fericită. Aceste sunt cuprinse în 10 promisiuni, pe care Isus în persoană le-a spus Margaretei Alacoque, deci sunt absolut sigure. Deci și noi să aducem în casele noastre icoana Prea Sfintei Inimi, să ne rugăm Inimii lui Isus, adesea și mai ales în Vinerea întâie a lunii să oferim acestei Inimi rugăciunile noastre, ca să reparăm printr'o cinste deosebită răceala cea nedemnă a oamenilor și necinstea, cu care este vătămăta din toate părțile Inima prea iubitoare. (Cartea de rug. Robu) Să ne cuminecăm în Vinerea întâie a nouă luni c o n s e c u t i v și atunci vom avea dulce liniște în sufletele și în casele noastre, căci Inima lui Isus primește pe oricine, care se apropie cu dragoste curată de ea și declarațiile făcute Margaretei Alacoque ne garantează fericirea noastră veșnică. Inima lui Isus, să vie împărăția Ta!

Dr. Irina Berinde.

Calendar săptămânal.

21 — 27 Iunie 1931.

21. Dumineca III-a d. Rusalii (Ev. Matei 6, 22) Muc. Iulian.
22. Luni Muc. Eusebie † 380.
23. Marți Agripina † 259.
24. Miercuri Nașterea S. Ioan Botezătorul. (Ev. Luca 1, 1.)
25. Joi M. Fevronia † 304.
26. Vineri P. David † 540.
27. Sâmbătă P. Samson.